

CIVIL MISCELLANEOUS

ਬਾ ਅਦਾਲਤ ਏ.ਐਨ. ਗਰੋਵਰ ਜੇ.

ਮੈਸਰਜ਼ ਗੋਪੀ ਨਾਥ-ਮਦਨ ਗੋਪਾਲ-ਪਟੀਸ਼ਨਰ। ਬਨਾਮ

ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਅਤੇ ਹੋਰ,-ਜਵਾਬਦਾਤਾ।

1960 ਦੀ ਸਿਵਲ ਰਿੱਟ ਨੰ. 1790।

ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ (1955 ਦਾ XVI)-ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਅਤੇ 20-ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਰੂਲਜ਼ (1956) ਨਿਯਮ 36(3)(a)-ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਅਤਿ ਉਲੰਘਣਾ ਕਰਦਾ ਹੈ।

ਹੇਲਡ, ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਰੂਲਜ਼, 1956 ਦੇ ਨਿਯਮ 36 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) (ਏ) ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਦੇ ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਆਉਂਦਾ ਹੈ, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਕੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਅਜਿਹੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਮੂਲ ਉਪਬੰਧ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਸੀ ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਰਿਵੀਜ਼ਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੁਝ ਵੱਖ-ਵੱਖ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੇ ਹੋਣ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਰਿਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਬਾਰੇ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। . . ਫਿਰ ਵੀ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਭਾਰਤ ਦੇ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਟੀਸ਼ਨ, ਬੇਨਤੀ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਉੱਤਰਦਾਤਾ ਨੰ. ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਦੇ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਇੱਕ ਢੁਕਵੀਂ ਰਿੱਟ, ਆਦੇਸ਼ ਜਾਂ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਜਾਰੀ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇ। 2, ਅਤੇ ਉਸ ਨੂੰ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੁਆਰਾ ਦਾਇਰ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੰ. 310, 311 ਅਤੇ 312 ਦਾ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕਰਨ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੱਤਾ।

ਐਸ ਕੇ ਜੈਨ, ਐਡਵੋਕੇਟ, ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ।

ਐਸ ਐਮ ਸੀਕਰੀ, ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ, ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਲਈ।

ਹੁਕਮ

ਗਰੋਵਰ, ਜੇ.-ਇਹ ਸੰਵਿਧਾਨ ਦੇ ਅਨੁਛੇਦ 226 ਅਤੇ 227 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇੱਕ ਪਟੀਸ਼ਨ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਤੱਥਾਂ ਨੂੰ ਪਹਿਲਾਂ ਬਿਆਨ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਫਰਮ ਫੌਜੀ ਖੇਤਰ ਪਠਾਨਕੋਟ ਦੇ ਅੰਦਰ ਇੱਕ ਸਿਨੇਮਾ ਚਲਾ ਰਹੀ ਹੈ, ਜਿਸਨੂੰ ਸੈਨਿਕ ਕਲਾ ਮੰਦਰ ਕਿਹਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਦੋਸ਼ ਲਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਮਿਲਟਰੀ ਅਥਾਰਟੀਜ਼ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਰਮਿਆਨ ਹੋਏ ਪ੍ਰਬੰਧਾਂ ਮੁਤਾਬਕ ਇਮਾਰਤ ਅਤੇ ਫਰਨੀਚਰ ਵੈਸਟ ਦੀ ਮਲਕੀਅਤ ਮਿਲਟਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਕੋਲ ਹੈ ਅਤੇ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਸਿਰਫ਼ ਲਾਇਸੈਂਸਧਾਰਕ ਹੈ। ਮਿਲਟਰੀ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੇ ਨਿਰਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪ੍ਰਦਰਸ਼ਨ ਵਿੱਚ ਸਿਰਫ਼ ਮਿਲਟਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਨੂੰ ਦਾਖਲ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਆਮ ਨਾਗਰਿਕਾਂ ਦੇ ਦਾਖਲੇ 'ਤੇ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਸਰਕਾਰ ਵੱਲੋਂ ਜਾਰੀ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਮਿਲਟਰੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ 'ਤੇ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਤੋਂ ਛੋਟ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਫੌਜੀ ਕਰਮਚਾਰੀਆਂ ਅਤੇ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਪਰਿਵਾਰਾਂ ਨੂੰ ਜਾਰੀ ਕੀਤੀਆਂ ਟਿਕਟਾਂ 'ਤੇ ਕੋਈ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਨਹੀਂ ਸੀ। . ਇਸ ਕਾਰਨ ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਵੱਲੋਂ ਕੋਈ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਨਹੀਂ ਵਸੂਲੀ ਗਈ। ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਐਕਟ, 1955 ਦੇ ਅਧੀਨ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ 30 ਜੂਨ,

1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਰਡਰ ਦਿੱਤਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ 1955 ਰੁਪਏ ਦੀ ਰਕਮ ਵਿੱਚ ਡਿਊਟੀ ਲਗਾਈ ਗਈ। 13,734.12, 11 ਮਈ, 1959 ਤੋਂ 5 ਫਰਵਰੀ, 1960 ਦੀ ਮਿਆਦ ਲਈ, ਰਾਜ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਅਦਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਸੀ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਸੀ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਨੇ 30 ਅਗਸਤ, 1960 ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਆਦੇਸ਼ਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਤਿੰਨ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ। ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨ ਦੀ ਬੇਨਤੀ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸੀ ਪਰ ਉਸ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਸਹਿਮਤ ਨਹੀਂ ਹੋਏ ਅਤੇ 28 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਨੂੰ ਇੱਕ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕੀਤਾ, ਕਿ ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਰੂਲਜ਼, 1956 ਦੇ ਨਿਯਮ 36 ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮਨੋਰੰਜਨ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਅਦਾਇਗੀ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਸੋਧਾਂ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਨਹੀਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ। ਡੇਢ ਮਹੀਨਾ, ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿਣ 'ਤੇ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਨੂੰ ਸੀਮਾ ਵਿੱਚ ਖਾਰਜ ਕਰ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦਾ ਮੁੱਖ ਹਮਲਾ ਨਿਯਮ 36 ਦੇ ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਨਿਰਦੇਸ਼ਿਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਨੇ ਹੁਕਮ ਦਿੱਤਾ ਹੈ ਕਿ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨਾਂ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਹੋਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਇਆ ਜਾਵੇ।

ਇਕੋ ਇਕ ਬਿੰਦੂ ਜਿਸ ਲਈ ਇਹ ਨਿਰਧਾਰਨ ਕਰਨ ਦੀ ਲੋੜ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਪੰਜਾਬ ਐਂਟਰਟੇਨਮੈਂਟ ਡਿਊਟੀ ਰੂਲਜ਼, 1956 ਦਾ ਨਿਯਮ 36(3)ਏ, ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਦੇ ਅੰਤਰਗਤ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਕਿਉਂਕਿ ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਰਨ ਅਤੇ ਫੈਸਲਾ ਲੈਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੀ ਵਿਵਸਥਾ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੇਣ ਵਾਲੇ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਸਾਰਥਕ ਉਪਬੰਧ ਧਾਰਾ 12 ਹੈ ਜੋ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ-

"12. ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਜਾਂ ਅਜਿਹਾ ਹੋਰ ਅਧਿਕਾਰੀ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਸਰਕਾਰ, ਅਧਿਸੂਚਨਾ ਦੁਆਰਾ, ਇਸ ਲਈ ਨਿਯੁਕਤ ਕਰ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਆਪਣੇ ਪ੍ਰਸਤਾਵ ਦੁਆਰਾ ਜਾਂ ਕੀਤੀ ਗਈ ਅਰਜ਼ੀ 'ਤੇ, ਇਸ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਆਪਣੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦਾ ਰਿਕਾਰਡ ਮੰਗ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਅਜਿਹੀ ਕਾਰਵਾਈ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਜਾਂ ਯੋਗਤਾ ਬਾਰੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰਨ ਲਈ, ਅਤੇ ਉਚਿਤ ਸਮਝੇ ਜਾਣ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹਾ ਆਦੇਸ਼ ਪਾਸ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ।" ਜਿਵੇਂ ਉਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ

ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ ਧਾਰਾ (1) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਇਸ ਉਪ-ਧਾਰਾ ਦੀ ਧਾਰਾ (ਏ) ਤੋਂ (1) ਵਿੱਚ ਦਿੱਤੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦੀ ਹੈ। ਨਿਯਮ 36 ਅਧਿਆਇ VIII, ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਸਿਰਲੇਖ ਹੇਠ ਪ੍ਰਗਟ ਹੁੰਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਨੂੰ ਦੁਬਾਰਾ ਪੈਦਾ ਕਰਨਾ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ-

"36. (1) ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕਿਸੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਐਕਟ ਜਾਂ ਇਹਨਾਂ ਨਿਯਮਾਂ ਦੇ ਅਧੀਨ ਪਾਸ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮਾਂ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਇੱਕ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਝੂਠ ਬੋਲੇਗਾ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਮਾਲਕ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਕਮਿਸ਼ਨਰ ਨੂੰ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਜਾ ਸਕਦੀ ਹੈ ਜਾਂ ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਰਜਿਸਟਰਡ ਡਾਕ ਦੁਆਰਾ ਉਕਤ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਭੇਜੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਹਰੇਕ ਅਰਜ਼ੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਮਿਆਰੀ ਵਾਟਰ-ਮਾਰਕ ਕੀਤੇ ਨਿਆਂਇਕ ਕਾਗਜ਼ 'ਤੇ ਲਿਖਿਆ ਜਾਵੇਗਾ ਅਤੇ ਇਸ ਵਿੱਚ ਹੇਠਾਂ ਦਿੱਤੇ ਵੇਰਵੇ ਹੋਣਗੇ-

(a) ਸੰਸ਼ੋਧਿਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੀ ਮਿਤੀ;

(ਬੀ) ਹੁਕਮ ਪਾਸ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦਾ ਨਾਮ ਅਤੇ ਅਹੁਦਾ ਸੋਧਣ ਦੀ ਮੰਗ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ;

(c) ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਆਧਾਰ ਸੰਖੇਪ ਪਰ ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹਨ।

(2) ਇਸ ਦੇ ਨਾਲ ਸੋਧੇ ਜਾਣ ਲਈ ਮੰਗੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਦੀ ਪ੍ਰਮਾਣਿਤ ਕਾਪੀ ਹੋਵੇਗੀ।

(3) ਇਸ ਦੀ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਜਾਂ ਉਸਦੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਨਿਮਨਲਿਖਤ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੀ ਜਾਵੇਗੀ:-

(a) ਕਿ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਰਕਮ, ਜੇਕਰ ਕੋਈ ਹੈ, ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ; ਅਤੇ

(ਅ) ਕਿ ਉਸ ਦੀ ਬਿਹਤਰੀਨ ਜਾਣਕਾਰੀ ਅਤੇ ਵਿਸ਼ਵਾਸ ਅਨੁਸਾਰ ਅਰਜ਼ੀ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਤੱਥ ਸੱਚ ਹਨ।

(4) ਇਸ 'ਤੇ ਪ੍ਰੋਪਰਾਈਟਰ ਦੁਆਰਾ ਦਸਤਖਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣੇ ਚਾਹੀਦੇ ਹਨ, ਜੋ ਕਿ ਉਸ ਦੇ ਏਜੰਟ ਦੁਆਰਾ ਅਧਿਕਾਰਤ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਹੈ।' ਜਾਂ

ਜੇਕਰ ਬਿਨੈਕਾਰ ਨਿਯਮ 36 ਦੀਆਂ ਕਿਸੇ ਵੀ ਲੋੜਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਫਲ ਰਹਿੰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਨਿਯਮ 37 ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਅਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ 38 ਫਿਰ ਉਸ ਢੰਗ ਨੂੰ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰਾ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਕਰਤਾ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਪੇਸ਼ ਕੀਤੀ ਗਈ ਦਲੀਲ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਰੀਵੀਜ਼ਨ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਅਤੇ ਨਿਪਟਾਰੇ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਦੋਂ ਕਿ ਨਿਯਮ 36 ਦਾ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) ਏ ਹੈ। ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੋ ਜਾਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਲਾਜ਼ਮੀ ਹੋ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਕਿ ਲਗਾਈ ਗਈ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਉਸ ਨੂੰ ਉਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨੀ ਪੈਂਦੀ ਹੈ ਜਿਸ ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਬਿਨੈ-ਪੱਤਰ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਰੱਦ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਸਾਰਥਿਕ ਉਪਬੰਧ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 12 ਤੋਂ ਪਰੇ ਜਾਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਪੇਸ਼ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਜੇਕਰ ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਇੱਕ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਡਿਪਾਜ਼ਿਟ ਕੀਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੌਜੂਦਾ ਕੇਸ ਦੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਕਾਫ਼ੀ ਰਕਮ ਦੀ ਹੋ ਸਕਦੀ ਹੈ, ਤਾਂ ਇਹ

ਇੱਕ ਬਹੁਤ ਹੀ ਕਠਿਨ ਸ਼ਿੰਮੋਵਾਰੀ ਬਣ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਜੋ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀਆਂ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ਾਂ 'ਤੇ ਧਾਰਾ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਦੇਣ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਹਰਾ ਦੇਵੇਗਾ। ਇਹ ਵੀ ਦਲੀਲ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ 36(3)ਏ ਨੂੰ ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਅਧੀਨ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਜੋ ਰਾਜ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਆਮ ਤੌਰ 'ਤੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੰਦਾ ਹੈ। ਇਹ ਇਸ਼ਾਰਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਸੋਧ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਕੋਈ ਵਿਵਸਥਾ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਨਹੀਂ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਐਕਟ ਦੇ ਉਸ ਉਪਬੰਧ ਨੂੰ ਪੂਰਾ ਕਰਨਾ ਸੀ। ਧਾਰਾ 20 ਦੀ ਉਪ-ਧਾਰਾ (2) ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ, ਇੱਥੇ ਕੋਈ ਧਾਰਾ ਨਹੀਂ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹੇ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਡਿੱਗਣ ਲਈ ਕਿਹਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਉਪਰੋਕਤ ਦਰਖਾਸਤ ਦੇ ਸਮਰਥਨ ਵਿੱਚ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੀ ਤਰਫੋਂ ਇਹ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਜਾਣਬੁੱਝ ਕੇ ਭੁੱਲ ਕੀਤੀ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿਉਂਕਿ ਮੁਲਾਂਕਣ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੇ ਗਏ ਮੁਲਾਂਕਣ ਦੇ ਆਦੇਸ਼ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਜਾਂ ਥੋਪਣ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਸਿਰਫ ਇੱਕ ਉਪਾਅ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ। ਫਰਜ਼ ਅਤੇ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਸੀ ਕਿ ਉਸ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਨੂੰ ਇੰਨਾ ਸੀਮਤ ਅਤੇ ਬੋਝ ਬਣਾ ਦਿੱਤਾ ਜਾਵੇ ਕਿ ਕੋਈ ਧਿਰ ਕਦੇ ਵੀ ਉਸ ਉਪਾਅ ਦਾ ਲਾਭ ਨਾ ਲੈ ਸਕੇ। ਮੇਰਾ ਧਿਆਨ ਪੰਜਾਬ ਰਾਜ ਵਿੱਚ ਟੈਕਸ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਦੇ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਵੱਲ ਖਿੱਚਿਆ ਗਿਆ ਹੈ ਜੋ ਦਰਸਾਉਂਦਾ ਹੈ ਕਿ ਹਰ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਐਕਟ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਗਈ ਰਕਮ ਦੀ ਜਮ੍ਹਾਂ ਰਕਮ ਤੋਂ ਬਿਨਾਂ ਵਿਚਾਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਵੇਗਾ। ਪਹਿਲਾਂ ਹੀ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਜਨਰਲ ਸੇਲਜ਼ ਟੈਕਸ ਐਕਟ, 1948, ਸੈਕਸ਼ਨ 20 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਕਿ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਡੀਲਰ 'ਤੇ ਨਿਰਧਾਰਤ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ, ਉਦੋਂ ਤੱਕ ਕੋਈ ਅਪੀਲ ਨਹੀਂ ਮੰਨੀ ਜਾਵੇਗੀ। ਪੰਜਾਬ

ਪ੍ਰੋਫੈਸ਼ਨ, ਟਰੇਡਜ਼, ਕਾਲਿੰਗਜ਼ ਐਂਡ ਐਪਲਾਇਮੈਂਟ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1956 ਦੀ ਧਾਰਾ 9 ਇਹ ਦੱਸਦੀ ਹੈ ਕਿ ਕੋਈ ਪੀੜਤ ਵਿਅਕਤੀ ਉਸ ਐਕਟ ਅਧੀਨ ਟੈਕਸ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਕਰਨ ਲਈ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ 'ਤੇ ਦੇਣਦਾਰੀ ਤੈਅ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮਾਂ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਪਰ ਟੈਕਸ ਦੀ ਰਕਮ ਦਾ ਭੁਗਤਾਨ ਟੈਕਸ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ। ਅਪੀਲ ਮੰਨੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ। ਪੰਜਾਬ ਪੈਸੰਜਰਜ਼ ਐਂਡ ਗੁਡਜ਼ ਟੈਕਸੇਸ਼ਨ ਐਕਟ, 1952 ਦੀ ਧਾਰਾ 15 ਅਤੇ ਪੰਜਾਬ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਐਂਡ ਸ਼ੂਗਰ (ਮੌਜੂਦਾ ਸਟਾਕ) ਖਰੀਦ ਟੈਕਸ ਅਤੇ ਫੁਟਕਲ ਉਪਬੰਧ ਐਕਟ, 1958 ਦੀ ਧਾਰਾ 14 ਵਿੱਚ ਵੀ ਇਸੇ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੇ ਉਪਬੰਧ ਹਨ। ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਪੰਜਾਬ ਵਿਚ ਇਸ ਪ੍ਰਕਾਰ ਦੇ ਕਾਨੂੰਨ ਦਾ ਆਮ ਪੈਟਰਨ ਇਹ ਹੈ ਕਿ ਅਪੀਲੀ ਜਾਂ ਰੀਵੀਜ਼ਨਲ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਕਿਸੇ ਅਪੀਲ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ 'ਤੇ ਵਿਚਾਰ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕੀਤੀ ਜਾ ਰਹੀ ਮੁਲਾਂਕਣ ਕੀਤੀ ਰਕਮ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿਚ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਚ ਹੀ ਇਕ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਜਾਂਦਾ ਹੈ। ਕਿਉਂਕਿ ਏਬੀਟੀ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ ਇਸ ਦਾ ਕੋਈ ਜ਼ਿਕਰ ਨਹੀਂ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਨੁਮਾਨ ਲਗਾਉਣਾ ਜਾਇਜ਼ ਹੈ, ਇਸ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਕਹਿੰਦਾ ਹੈ, ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦਾ ਕਦੇ ਵੀ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਵਾਉਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਸੈਕਸ਼ਨ 12 ਦੇ ਤਹਿਤ। ਦ ਕੁਈਨ ਬਨਾਮ ਬਰਡ ਐਂਡ ਹੋਰ (1) ਵਿੱਚ, ਜੋ ਸਵਾਲ ਵਿਚਾਰ ਲਈ ਆਇਆ ਸੀ, ਉਹ ਇਹ ਸੀ ਕਿ ਕੀ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਐਕਟ, 1872 ਦੀ ਧਾਰਾ 43 ਦੇ ਤਹਿਤ ਤਿਮਾਹੀ ਸੈਸ਼ਨ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਦੁਆਰਾ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੁਝ ਨਿਯਮ ਅੰਤਰ-ਵਿਰੋਧੀ ਸਨ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਸਨ। ਕਾਨੂੰਨ. ਉਸ ਐਕਟ ਦੇ ਸੈਕਸ਼ਨ 37 ਦੁਆਰਾ ਕਾਉਂਟੀ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਦੁਆਰਾ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਤੱਕ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਜੱਜਾਂ ਦੁਆਰਾ ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਨਵਾਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣਾ ਵੈਧ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਧਾਰਾ 43 ਦੁਆਰਾ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਨਵੇਂ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਗਰਾਂਟ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਉਹ ਪੁਸ਼ਟੀ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਥਾਰਟੀ ਦੁਆਰਾ ਗਰਾਂਟ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਕੋਈ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਅਜਿਹਾ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਉਸੇ ਸੈਕਸ਼ਨ ਦੁਆਰਾ

ਕਾਉਂਟੀਆਂ ਵਿੱਚ ਤਿਮਾਹੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਵਿੱਚ ਜੱਜਾਂ ਨੂੰ ਨਵੇਂ ਲਾਇਸੈਂਸਾਂ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਲਈ ਅਪਣਾਈਆਂ ਜਾਣ ਵਾਲੀਆਂ ਕਾਰਵਾਈਆਂ ਬਾਰੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਤਿਮਾਹੀ ਸੈਸ਼ਨਾਂ ਦੀ ਅਦਾਲਤ ਨੇ, ਉਸ ਧਾਰਾ ਦੇ ਅਧੀਨ ਕੰਮ ਕਰਦੇ ਹੋਏ, ਇੱਕ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਹਰ ਵਿਅਕਤੀ ਜੋ ਕਾਉਂਟੀ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਆਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ, ਨੂੰ, ਆਰਜ਼ੀ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸੱਤ ਦਿਨਾਂ ਦੇ ਅੰਦਰ, ਬਿਨੈਕਾਰ ਨੂੰ ਨੋਟਿਸ ਦੇਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਲਈ ਉਸਦੇ ਇਰਾਦੇ ਦੀ ਸ਼ਾਂਤੀ ਦੇ ਕਲਰਕ ਨੂੰ ਵਸੀਅਤ. ਜੇ. ਦਾ ਵਿਚਾਰ ਸੀ ਕਿ ਕਿਉਂਕਿ ਪਾਰਲੀਮੈਂਟ ਨੇ ਲਾਇਸੈਂਸ ਦੇਣ ਦਾ ਵਿਰੋਧ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਗ੍ਰਾਂਟ ਦੀ ਪੁਸ਼ਟੀ ਦੇ ਵਿਰੋਧ ਵਿੱਚ ਕਾਉਂਟੀ ਲਾਇਸੈਂਸਿੰਗ ਕਮੇਟੀ ਦੇ ਸਾਹਮਣੇ ਪੇਸ਼ ਹੋਣ ਅਤੇ ਸੁਣਵਾਈ ਕਰਨ ਲਈ ਬਹੁਤ ਸਾਰੇ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਦਿੱਤਾ ਸੀ, ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਅਧਿਕਾਰ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਜੱਜ ਉਸ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਪ੍ਰਭਾਵਿਤ ਨਹੀਂ ਕਰ ਸਕਦੇ ਸਨ। ਪਰ ਜੋ ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਉਹ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਵਿਧਾਨਕ ਸ਼ਕਤੀ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਸੀ ਅਤੇ ਇੱਕ ਸ਼ਰਤ ਲਗਾਈ ਸੀ, ਜੋ ਕਿ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਵਾਰੰਟੀ ਨਹੀਂ ਦਿੱਤੀ ਗਈ ਸੀ। ਪੰਨਾ 345 'ਤੇ ਉਸ ਦੁਆਰਾ ਕੀਤੀਆਂ ਗਈਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਧਿਆਨ ਦੇਣ ਯੋਗ ਹਨ:-

"ਮੈਂ ਆਪਣੇ ਨਿਰਣੇ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਵਿਆਪਕ ਸਿਧਾਂਤ ਨੂੰ ਅਪਣਾਉਣ ਦੀ ਇੱਛਾ ਰੱਖਦਾ ਹਾਂ ਜੋ ਬਹੁਤ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਕਿ ਇਸਦੇ ਜਾਇਜ਼ ਠਹਿਰਾਉਣ ਲਈ ਕੇਸਾਂ ਦਾ ਹਵਾਲਾ ਦੇਣ ਦੀ ਜ਼ਰੂਰਤ ਹੈ - ਇਹ ਸਿਧਾਂਤ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਸੰਸਥਾ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੀ ਜਾਂਦੀ ਹੈ, ਇਸਦੇ ਅਧੀਨ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਘੱਟ ਨਹੀਂ ਹੋ ਸਕਦੇ। ਇੱਕ ਅਧਿਕਾਰ ਜੋ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਹੈ।"

ਕੈਨੇਡੀ, ਜੇ., ਨੇ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦਾਂ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਕਿ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣਾ ਜੋ ਕਿਸੇ ਵਿਅਕਤੀ ਨੂੰ ਇੱਕ ਪੂਰਨ ਵਿਧਾਨਕ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਤੋਂ ਰੋਕਣ ਦਾ ਪ੍ਰਭਾਵ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਜਦੋਂ ਤੱਕ ਉਹ ਬਹੁਤ ਸਾਰੀਆਂ ਜ਼ਰੂਰਤਾਂ ਦੀ ਪਾਲਣਾ ਨਹੀਂ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਸਪਸ਼ਟ ਤੌਰ 'ਤੇ ਅਲਟਰਾ ਵਾਇਰਸ ਹੈ। ਆਰ.ਐੱਡ.ਡਬਲਯੂ. ਪੌਲ, ਲਿਮਟਿਡ ਬਨਾਮ ਦ ਵ੍ਰੀਟ ਕਮਿਸ਼ਨ (2) ਵਿੱਚ, ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੂੰ ਕਣਕ ਐਕਟ, 1932 ਦੇ ਤਹਿਤ ਐਕਟ ਦੇ ਉਪਬੰਧਾਂ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਅਧਿਕਾਰਤ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਨੂੰ ਅਜਿਹੇ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਪੈਦਾ ਹੋਣ ਵਾਲੇ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੀ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਅੰਤਮ ਨਿਰਣਾ ਲਈ ਹੋਰ ਗੱਲਾਂ ਦੇ ਨਾਲ-ਨਾਲ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਪ-ਨਿਯਮਾਂ ਵਿੱਚ ਦਰਸਾਏ ਗਏ ਹਨ। ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਕਿਹਾ ਗਿਆ ਸੀ ਕਿ ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਅਤੇ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਵਿਅਕਤੀ ਵਿਚਕਾਰ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਾਦ ਪੈਦਾ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਕੀ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਆਟਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ, ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਨੂੰ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਸੀ ਪਰ 1889 ਦਾ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਸੀ। ਪੰਨਾ 154 'ਤੇ ਲਾਰਡ ਮੈਕਮਿਲਨ ਦੀਆਂ ਹੇਠ ਲਿਖੀਆਂ ਟਿੱਪਣੀਆਂ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਨੋਟਿਸ ਦੇ ਹੱਕਦਾਰ ਹਨ:-

"ਮੈਂਨੂੰ ਅਗਲਾ ਪਤਾ ਲੱਗਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਚਾਰ ਅਧੀਨ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਨਾ ਸਿਰਫ਼ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤੇ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਮਾਮਲੇ ਦੇ ਤੌਰ 'ਤੇ 'ਕਿਸੇ ਵਿਵਾਦ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਕੋਈ ਪਦਾਰਥ ਆਟਾ ਹੈ' ਨੂੰ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਕਰਦਾ ਹੈ, ਪਰ ਇਸ ਤਰ੍ਹਾਂ ਦੀ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਨੂੰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। , 1889, ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਵੇਗਾ। ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਆਮ ਅਰਜ਼ੀ ਦਾ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਹੈ ਅਤੇ ਇਹ ਐਪ ਨੂੰ ਕਾਨੂੰਨ ਦੀਆਂ ਅਦਾਲਤਾਂ ਦਾ ਸਹਾਰਾ ਲੈਣ ਦਾ ਇੱਕ ਕੀਮਤੀ ਅਤੇ ਮਹੱਤਵਪੂਰਨ ਅਧਿਕਾਰ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦਾ ਜੋ ਐਕਟ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ। ਜਦੋਂ ਇੱਕ ਜਨਤਕ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਵਿਵਾਦਾਂ ਦੇ ਸੰਦਰਭ ਲਈ ਸਾਲਸੀ ਲਈ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕਰਦਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਹ ਉਹਨਾਂ ਨੂੰ ਆਮ ਕਾਨੂੰਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਦੇ ਅਨੁਸਾਰ, ਸਾਰੇ ਸੇਵਾਦਾਰ ਅਧਿਕਾਰਾਂ ਦੇ

ਨਾਲ, ਸਾਲਸੀ ਕੋਲ ਭੇਜਣ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ। ਮੈਂ ਨਹੀਂ ਲਗਦਾ ਕਿ ਜਦੋਂ ਸੰਸਦ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਲਾਗੂ ਕਰਦੀ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਦੇ ਅਧੀਨ ਵਿਵਾਦਾਂ ਨੂੰ ਸਾਲਸੀ ਕੋਲ ਭੇਜਿਆ ਜਾਣਾ ਹੈ ਤਾਂ ਇਹ ਮੰਨਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਇਸ ਨੇ ਸਾਲਸੀ ਦੇ ਸੰਚਾਲਨ ਲਈ ਬਣਾਏ ਗਏ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਨ ਲਈ ਸ਼ਕਤੀ ਪ੍ਰਾਪਤ ਕੀਤੀ ਹੈ। . ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਹੈ, ਤਾਂ ਉਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਸ਼ਬਦਾਂ ਨੂੰ ਪ੍ਰਗਟ ਕਰਨਾ ਮੇਰੇ ਵਿਚਾਰ ਵਿੱਚ ਜ਼ਰੂਰੀ ਹੈ, ਅਤੇ ਇੱਥੇ ਅਜਿਹੇ ਕੋਈ ਸਪੱਸ਼ਟ ਸ਼ਬਦ ਨਹੀਂ ਹਨ। ਮੇਰੀ ਰਾਏ ਹੈ ਕਿ ਕਣਕ ਕਮਿਸ਼ਨ ਨੇ ਆਪਣੀਆਂ ਸ਼ਕਤੀਆਂ ਦੀ ਉਲੰਘਣਾ ਕੀਤੀ ਜਦੋਂ ਉਨ੍ਹਾਂ ਨੇ ਇੱਕ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਬਣਾਇਆ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਪਦਾਰਥ ਆਟਾ ਹੈ ਜਾਂ ਨਹੀਂ ਇਸ ਬਾਰੇ ਹਰ ਵਿਵਾਦ ਇੱਕ ਸਾਲਸੀ ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਤ ਕੀਤਾ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਜਿਸ 'ਤੇ ਆਰਬਿਟਰੇਸ਼ਨ ਐਕਟ ਲਾਗੂ ਨਹੀਂ ਹੋਣਾ ਚਾਹੀਦਾ।

ਆਦਰਸ਼ ਟੈਕਸਟਾਈਲ ਮਿੱਲ ਬਨਾਮ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਦੇ ਕੁਲੈਕਟਰ (3) ਵਿੱਚ, ਬਿਸ਼ਨ ਨਰਾਇਣ, ਜੇ. ਨੇ ਕਿਹਾ ਹੈ ਕਿ ਕੁਝ ਮਾਮਲਿਆਂ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲ ਦੀ ਸੁਣਵਾਈ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਪੂਰੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣ ਦੀ ਦੇਣਦਾਰੀ ਪੀੜਤ ਧਿਰ ਲਈ ਅਸੰਭਵ ਬਣਾਉਂਦੀ ਹੈ। ਆਪਣੇ ਅਪੀਲ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਲਈ। ਇਸ ਲਈ, ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮ, 1944 ਦਾ ਨਿਯਮ 215, ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਮਕ ਐਕਟ, 1944 ਦੀ ਧਾਰਾ 35 ਦੇ ਉਲਟ ਹੈ, ਅਤੇ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਦਾਇਰੇ ਤੋਂ ਬਾਹਰ ਹੈ। ਇਸ ਸਿੱਟੇ 'ਤੇ ਪਹੁੰਚਣ ਲਈ ਉਸਨੇ ਹਿੰਮਤਲਾਲ ਹਰੀਲਾਲ ਮਹਿਤਾ ਬਨਾਮ ਮੱਧ ਪ੍ਰਦੇਸ਼ ਰਾਜ (4), ਅਤੇ ਦ ਕੁਈਨ ਬਨਾਮ ਬਰਡ ਅਤੇ ਹੋਰ (ਸੁਪਰਾ) 'ਤੇ ਵੀ ਕੁਝ ਹੋਰ ਫੈਸਲਿਆਂ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ। ਇਸ ਫੈਸਲੇ ਨੂੰ 3 ਸਤੰਬਰ, 1959 ਨੂੰ ਭੰਡਾਰੀ, ਸੀ.ਜੇ., ਅਤੇ ਫਲਸ਼ੋ, ਜੇ., (ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਹ ਉਸ ਸਮੇਂ ਸੀ) ਦੁਆਰਾ ਫੈਸਲਾ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਸੀ, ਲੈਟਰਸ ਪੇਟੈਂਟ (1958 ਦਾ ਐਲ.ਪੀ.ਏ. 70) ਦੀ ਧਾਰਾ 10 ਅਧੀਨ ਇੱਕ ਅਪੀਲ ਵਿੱਚ ਇੱਕ ਪਾਸੇ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ, ਪਰ ਇਸ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਬੈਂਚ ਦੁਆਰਾ ਇਸ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਦੋਸ਼ਪੂਰਨ ਨਿਯਮ ਨੂੰ ਬਰਕਰਾਰ ਰੱਖਿਆ ਗਿਆ ਸੀ

ਕਿ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਨਮਕ ਕੇਂਦਰੀ ਸਰਕਾਰ ਦੀ ਸੀ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 12 ਨੇ ਕਸਟਮਜ਼ ਐਕਟ, 1878, ਨੂੰ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਡਿਊਟੀਆਂ 'ਤੇ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਦਾ ਅਧਿਕਾਰ ਦਿੱਤਾ ਸੀ ਅਤੇ ਸਾਬਕਾ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 37 ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੀ. ਐਕਟ ਦੇ ਉਦੇਸ਼ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਲਈ ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੂੰ ਸ਼ਕਤੀ ਦਿੱਤੀ। ਕੇਂਦਰ ਸਰਕਾਰ ਨੋਟੀਫਿਕੇਸ਼ਨ ਜਾਰੀ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਪੂਰੀ ਤਰ੍ਹਾਂ ਜਾਇਜ਼ ਸੀ ਜਿਸ ਦੇ ਆਧਾਰ 'ਤੇ ਕੇਂਦਰੀ ਆਬਕਾਰੀ ਨਿਯਮ ਲਾਗੂ ਕੀਤੇ ਗਏ ਸਨ। ਜ਼ਿਕਰਯੋਗ ਹੈ ਕਿ ਸਮੁੰਦਰੀ ਕਸਟਮ ਐਕਟ ਦੀ ਧਾਰਾ 189 ਵਿੱਚ ਇਹ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਕਿ ਜਿੱਥੇ ਕਿਸੇ ਵੀ ਮਾਲ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਲਗਾਏ ਜਾਣ ਵਾਲੇ ਕਿਸੇ ਡਿਊਟੀ ਜਾਂ ਜੁਰਮਾਨੇ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਅਪੀਲ ਕੀਤੀ ਗਈ ਫੈਸਲੇ ਜਾਂ ਆਦੇਸ਼ ਨਾਲ ਸਬੰਧਤ ਹੈ, ਤਾਂ ਅਜਿਹੇ ਮਾਲ ਦਾ ਮਾਲਕ, ਜੇਕਰ ਅਜਿਹੇ ਫੈਸਲੇ ਦੇ ਖਿਲਾਫ ਅਪੀਲ ਕਰਨਾ ਚਾਹੁੰਦਾ ਹੈ ਜਾਂ ਆਰਡਰ, ਉਸ ਆਰਡਰ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਅਧਿਕਾਰੀ ਦੁਆਰਾ ਮੰਗੀ ਗਈ ਰਕਮ ਨੂੰ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਨਾ ਹੋਵੇਗਾ। ਇਸ ਲਈ, ਬੈਂਚ ਨੇ ਇਸ ਤਰਕ 'ਤੇ ਅੱਗੇ ਵਧਿਆ ਕਿ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਇੱਕ ਕਾਨੂੰਨੀ ਵਿਵਸਥਾ ਸੀ ਅਤੇ ਨਿਯਮਾਂ ਦੀ ਵੈਧਤਾ ਇਸ ਕਾਰਨ ਬਰਕਰਾਰ ਸੀ।

ਮਾਮਲੇ ਨੂੰ ਵਿਚਾਰਨ ਤੋਂ ਬਾਅਦ ਸ. ਮੇਰਾ ਵਿਚਾਰ ਹੈ ਕਿ ਮੌਜੂਦਾ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਨਿਯਮ 36 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3)(ਏ) ਦੀ ਗੈਰ-ਮੌਜੂਦਗੀ ਵਿੱਚ ਇਹ ਐਕਟ ਦੇ ਉਲਟ ਹੋਵੇਗਾ ਕਿਉਂਕਿ ਇਸ ਨੂੰ ਉਪ-ਧਾਰਾ (1) ਦੁਆਰਾ ਕਵਰ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਦੀ ਧਾਰਾ 20, ਅਤੇ ਨਾ ਹੀ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਕੋਈ ਵੀ ਵਿਵਸਥਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੇ ਤਹਿਤ ਅਜਿਹਾ ਨਿਯਮ ਕਾਇਮ ਰੱਖਿਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ। ਇਸ ਦੇ ਉਲਟ, ਇਹ ਜਾਪਦਾ ਹੈ ਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਆਪਣੇ ਆਪ ਵਿੱਚ ਸਾਰਥਕ ਉਪਬੰਧ ਵਿੱਚ ਅਜਿਹੀ ਕੋਈ ਸੀਮਾ ਜਾਂ ਪਾਬੰਦੀ ਨਹੀਂ ਰੱਖੀ ਸੀ, ਅਰਥਾਤ, ਧਾਰਾ 12 ਅਤੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਕਿਸੇ ਵੀ ਸੀਮਾਵਾਂ ਦੁਆਰਾ ਚੌੜਾ ਅਤੇ ਬੇਰੋਕ ਛੱਡ ਦਿੱਤਾ ਗਿਆ ਸੀ। ਉਪਰੋਕਤ ਨਿਯਮ ਬਣਾ ਕੇ ਜੋ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਉਸ ਨੂੰ ਵਿਲਜ਼, ਜੇ. ਦੁਆਰਾ ਨਿਰਧਾਰਿਤ ਰੋਕ ਦੇ ਅੰਦਰ ਜਾਇਜ਼ ਤੌਰ 'ਤੇ ਲਿਆਂਦਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ, ਇਸ

ਆਮ ਸਿਧਾਂਤ ਦੇ ਸਬੰਧ ਵਿੱਚ ਕਿ ਕੋਈ ਵੀ ਨਿਯਮ ਨਹੀਂ ਬਣਾਇਆ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ ਜਿਸ ਦੁਆਰਾ ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਦਿੱਤੇ ਗਏ ਅਧਿਕਾਰ ਨੂੰ ਸੰਖੇਪ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ ਹੈ।

ਜਾਣੇ-ਪਛਾਣੇ ਐਡਵੋਕੇਟ-ਜਨਰਲ ਨੇ ਖੁਦ ਐਕਟ ਦੀ ਆਮ ਸਕੀਮ 'ਤੇ ਭਰੋਸਾ ਕੀਤਾ ਹੈ ਅਤੇ ਦੱਸਿਆ ਹੈ ਕਿ ਡਿਊਟੀ ਇਕੱਠੀ ਕੀਤੀ ਜਾਣੀ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਲਈ ਇਹ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਦੁਆਰਾ ਇਰਾਦੇ ਵਜੋਂ ਲਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ ਕਿ ਨਿਯਮ ਬਣਾਉਣ ਵਾਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਨੂੰ ਇਹ ਬਣਾਉਣ ਦੀ ਸ਼ਕਤੀ ਹੋਵੇਗੀ। ਉਸ ਡਿਊਟੀ ਨੂੰ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਵਾਲੇ ਹੁਕਮ ਦੇ ਵਿਰੁੱਧ ਕੋਈ ਸੋਧ ਕਰਨ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਵਸੂਲੀ ਲਈ ਪ੍ਰਬੰਧ। ਮੈਂ ਉਸ ਦਲੀਲ ਨੂੰ ਸਵੀਕਾਰ ਕਰਨ ਵਿੱਚ ਅਸਮਰੱਥ ਹਾਂ ਕਿਉਂਕਿ ਵਿਧਾਨ ਸਭਾ ਨੇ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਹੀ ਇੱਕ ਸਪੱਸ਼ਟ ਉਪਬੰਧ ਕੀਤਾ ਹੁੰਦਾ, ਜੇਕਰ ਇਹ ਇਰਾਦਾ ਸੀ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਲਈ ਪਟੀਸ਼ਨ ਦਾਇਰ ਕਰਨ ਵਾਲੀ ਧਿਰ ਨੂੰ ਸੋਧ ਤੋਂ ਪਹਿਲਾਂ ਲਗਾਈ ਗਈ ਡਿਊਟੀ ਦੀ ਰਕਮ ਜਮ੍ਹਾਂ ਕਰਾਉਣੀ ਚਾਹੀਦੀ ਹੈ। ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਲਈ ਵਿਦਵਾਨ ਵਕੀਲ ਦੀ ਇਸ ਦਲੀਲ ਵਿੱਚ ਕਾਫ਼ੀ ਸਾਰਥਕਤਾ ਜਾਪਦੀ ਹੈ ਕਿ ਧਾਰਾ 12 ਵਿੱਚ ਛੱਡੀ ਜਾਣ-ਬੁੱਝ ਕੇ ਕੀਤੀ ਗਈ ਹੈ ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਉਸੇ ਕਿਸਮ ਦੇ ਹੋਰ ਕਾਨੂੰਨਾਂ ਤੋਂ ਸਪੱਸ਼ਟ ਹੈ ਜਿਸ ਵਿੱਚ ਇਸ ਪ੍ਰਭਾਵ ਲਈ ਵਿਸ਼ੇਸ਼ ਵਿਵਸਥਾਵਾਂ ਮੌਜੂਦ ਹਨ। ਇਹ ਹੋ ਸਕਦਾ ਹੈ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਤੇ ਅਪੀਲ ਕੁਝ ਵੱਖਰੇ ਪੱਧਰਾਂ 'ਤੇ ਖੜ੍ਹੀ ਹੋਵੇ ਕਿਉਂਕਿ ਇੱਕ ਕੇਸ ਵਿੱਚ ਅਪੀਲੀ ਅਥਾਰਟੀ ਕੋਲ ਪਹੁੰਚ ਕਰਨ ਦਾ ਅਸਲ ਅਧਿਕਾਰ ਹੁੰਦਾ ਹੈ, ਜਦੋਂ ਕਿ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦੇ ਮਾਮਲੇ ਵਿੱਚ ਇਹ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਅਥਾਰਟੀ ਲਈ ਹੁੰਦਾ ਹੈ ਕਿ ਉਹ ਆਪਣੇ ਆਪ ਨੂੰ ਇਸ ਦੀ ਕਾਨੂੰਨੀਤਾ ਅਤੇ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕਤਾ ਦੇ ਰੂਪ ਵਿੱਚ ਸੰਤੁਸ਼ਟ ਕਰੇ। ਆਰਡਰ ਫਿਰ ਵੀ ਉਪ-ਨਿਯਮ, ਜਿਵੇਂ ਕਿ ਫਰੇਮ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਹੈ, ਕਾਨੂੰਨ ਦੁਆਰਾ ਪ੍ਰਦਾਨ ਕੀਤੀ ਗਈ ਸ਼ਕਤੀ ਦੀ ਵਰਤੋਂ ਕਰਨ ਦੇ ਰਾਹ ਵਿੱਚ ਖੜ੍ਹਨ ਦਾ ਇਰਾਦਾ ਰੱਖਦਾ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸ ਨੂੰ ਉਸ ਅਧਾਰ 'ਤੇ ਮਾਰਿਆ ਜਾਣਾ ਚਾਹੀਦਾ ਹੈ।

ਨਤੀਜੇ ਵਜੋਂ, ਮੈਂ ਇਸ ਪਟੀਸ਼ਨ ਨੂੰ ਮਨਜ਼ੂਰੀ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ ਅਤੇ ਆਬਕਾਰੀ ਅਤੇ ਕਰ ਕਮਿਸ਼ਨਰ, ਮਿਤੀ

28 ਅਕਤੂਬਰ, 1960 ਦੇ ਰੱਦ ਕੀਤੇ ਗਏ ਹੁਕਮ ਨੂੰ ਰੱਦ ਕਰਦਾ ਹਾਂ। ਮੈਂ ਉੱਤਰਦਾਤਾਵਾਂ ਨੂੰ ਨਿਯਮ 36 ਦੇ ਉਪ-ਨਿਯਮ (3) (ਏ) ਨੂੰ ਗੈਰ-ਕਾਨੂੰਨੀ ਅਤੇ ਅਤਿ-ਵਿਰੋਧੀ ਮੰਨਣ ਦਾ ਨਿਰਦੇਸ਼ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ। ਅਤੇ ਉਸ ਉਪ-ਨਿਯਮ ਦੀ ਪਾਲਣਾ 'ਤੇ ਜ਼ੋਰ ਦਿੱਤੇ ਬਿਨਾਂ ਪਟੀਸ਼ਨਰ ਦੇ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਜਾਂ ਸੰਸ਼ੋਧਨ ਦਾ ਫੈਸਲਾ ਕਰਨਾ। ਹਾਲਾਤ ਵਿੱਚ ਮੈਂ ਪਾਰਟੀਆਂ ਨੂੰ ਉਨ੍ਹਾਂ ਦੇ ਖਰਚੇ ਖੁਦ ਚੁੱਕਣ ਲਈ ਛੱਡ ਦਿੰਦਾ ਹਾਂ।

ਕੇ.ਐਸ.ਕੇ.

ਡਿਸਕਲੇਮਰ- ਸਥਾਨਕ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਅਨੁਵਾਦ ਕੀਤਾ ਗਿਆ ਨਿਆ ਨਿਰਣਾ ਕੇਵਲ ਮੁਕੱਦਮੇਬਾਜ਼ਾ ਲਈ ਉਹਨਾਂ ਦੀ ਆਪਣੀ ਭਾਸ਼ਾ ਵਿੱਚ ਸਮਝਣ ਤੱਕ ਹੀ ਸੀਮਤ ਹੈ ਅਤੇ ਇਸਦਾ ਕਿਸੇ ਹੋਰ ਉਦੇਸ਼ ਲਈ ਇਸਤੇਮਾਲ ਨਹੀਂ ਕੀਤਾ ਜਾ ਸਕਦਾ। ਸਾਰੇ ਵਿਹਾਰਕ ਅਤੇ ਅਧਿਕਾਰਤ ਮੰਤਵਾਂ ਲਈ ਨਿਆਂ ਨਿਰਣੇ ਦਾ ਅੰਗਰੇਜ਼ੀ ਸੰਸਕਰਣ ਪ੍ਰਮਾਣਿਕ ਹੋਵੇਗਾ ਅਤੇ ਅਮਲ ਲਾਗੂ ਕਰਨ ਲਈ ਇਸ ਨੂੰ ਤਰਜੀਹ ਦਿੱਤੀ ਜਾਵੇਗੀ।

ਅਮ੍ਰਿਤਪਾਲ ਸਿੰਘ (ਅਨੁਵਾਦਕ)